

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Пловдив, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Христо Д. Симидчиев
Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглекова

при участието на секретаря Христина П. Николова
в присъствието на прокурора Светлозар Николаев Чераджийски (ОП-Пловдив)

като разгледа докладваното от Силвия Ал. Цанкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215300600974 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С присъда № 260044 от 18.02.2021 г. по НОХД № 4361/2020г., Районен съд-Пловдив, 5 н.с. е признал подсъдимия А. Х. К. за виновен в извършване на престъпление по чл.343б, ал.1 от НК, като му е наложил на основание чл.54 от НК наказание лишаване от свобода за срок от една година, изпълнението на което е отложено на основание чл.66 от НК за срок от три години. Наложени са и кумулативните наказания глоба в размер на 500 лева и лишаване от правоуправление за срок от една година и пет месеца. Съдът се е произнесъл по чл.59, ал.4 от НК, както и по направените разноси по делото и вещественото доказателство.

Срещу присъдата е депозирана в законовия срок жалба от защитника на подсъдимия К.-адв.К., в която се навеждат доводи относно неправилност на съдебния акт, поради неговата незаконосъобразност и необоснованост.

Изложен е възгледът, че от доказателствата по делото не се установява с категоричност подсъдимият да е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му във вина съзнателно управление на МПС след употреба на наркотични вещества. Акцентираща се върху извършения от първостепенния съд доказателствен анализ, при който според защитата необосновано е даден примат на дадените от полицейските служители показания, които единствено обосновавали обвинителната теза. Формулирана е претенцията въззивният съд да постанови нова присъда, с която да оправдае подсъдимия по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК.

В хода на съдебните прения адв. К. изложи съображенията си, подкрепящи недоволството му от постановения съдебен акт на ПРС, предлагайки да се отдаде кредит на доверие единствено на изложеното от спътника на К., според който последният не е управлявал автомобила непосредствено преди да бъде тестван за употреба на наркотични вещества. Излага се тезата, че предвид служебното качество на свидетелите-полицейски служители, техните показания не следва да бъдат ценени от решаващия съд. Подсъдимият К., редовно уведомен, не се явява и не е изразил самостоятелно писмено позицията си по делото, извън изложеното от неговия процесуален представител.

Прокурорът от ОП-Пловдив изрази мнение, че присъдата е законосъобразна и обоснована, а в санкционната си част и справедлива, поради което предложи като правилна да бъде потвърдена.

Пловдивският окръжен съд, като въззивна инстанция, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, служебно и във връзка с направените оплаквания, доводи и съображения на страните, прие, че искането на защитата се явява неоснователно. Не са налице каквито и да било основания за ревизиране на постановения от първостепенния съд съдебен акт.

Пред първоинстанционния съд се е развило съдебно следствие по общия ред. Въз основа на събраните по делото, по реда и със средствата, предвидени в НПК, доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите К.С., Т.Г., Б.Д., Е.Д.и Р.М., отчасти от изложеното в обясненията на подс.А.К. и свидетелите К.П., В.Б.и Х.К. в кредитираните от съда части, писмените доказателства: талон за изследване № 0048872 от 15.12.2019 г. (л.

16 от ДП), лист за преглед на пациент в КДБ/ СО № 025343 от 15.12.2019 г. (л. 17 от ДП), справка за нарушител/ водач от единната система на с-р "Пътна полиция" (л. 53 -54 от ДП), Справка за собственост на МПС от централна база КАТ (л. 29 от ДП), копие от СУМПС № *** (л. 18 от ДП), копие от контролен талон № *** (л. 18 от ДП); протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества с рег. № 13/15.12.2019г. (л. 52 от ДП); характеристична справка, справка за съдимост; писма от директор Дирекция „Вътрешна сигурност“ и др. първостепенният съд е установил следната фактическа обстановка:

Подсъдимият А.. Х. К. е роден на 16.03.1999 г. в гр. П.. Живее в гр.С.. Той е българин, български гражданин е. Не е женен, не е осъждан, има средно образование, не работи, не е осъждан, има ЕГН *****.

Подсъдимият А.К. притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство № ***, издадено на 19.12.2017 г., с валидност до 19.12.2027 г. Същият, ведно с контролен талон № ***бил иззет с АУАН Серия АА № 148639/ 15.12.2019 г., издаден на инкриминарната дата. Междувременно, въпреки краткия си „стаж“ като водач на МПС, вече бил санкциониран по административен ред за допуснати нарушения на ЗДвП.

Вечерта на 14.12. срещу 15.12.2019 г., подсъдимият К., заедно със своите приятели – свид. К.П.и свид. В.Б.били в град С., където посетили заведение „Б.“. Около 02,00 – 02,30 часа на 15.12.2019 г. заведението затваряло, поради което тримата приятели решили да си тръгнат. Придвижвали се с лек автомобил, марка „Мерцедес“ с рег. № ****- собственост на С.И.Л.. Автомобилът се управлявал от подсъдимия К.. Първи до дома му бил оставен свид.Б., след което в автомобила останал подс. К. заедно със свид. П., като около 03,00 ч. на 15.12.2019 г. двамата пътували по ул. „К.П.В.“ в град С..

По същото време, свидетелите К.С.и Р.М.– полицейски служители към РУ Труд към ОД на МВР – Пловдив изпълнявали служебните си задължения в гр. С., като участвали в провеждаща се „СПО“ за опазване на обществения ред, противодействие на престъпността и контрол на пътното движение. Работната смяна на свидетелите започвала в 19:00 часа на 14.12.2019г. и приключвала в 07:00 часа на 15.12.2019 г.

Около 03,00 часа на 15.12.2019г., свидетелите С.и М.забелязали движещия се по ул. „К.П.В.“ в гр. С.лек автомобил „М.“, управляван от подс.К. и чрез подаването на светлинен и звуков сигнал спрели същия за

проверка пред № 11 на посочената улица.

В хода на извършваната проверка от полицейските служители била установена самоличността на водача на автомобила – а именно подсъдимия К., както и самоличността на пасажера – свид. П.. По време на проверката и проведения разговор, на полицейските служители им направило впечатление, че подсъдимият е със зачервени очи и силно разширени зеници. На въпроса на проверяващите дали е употребил алкохол К. отговорил, че е изпил една бира, поради което свид. М. се обърнал за съдействие към ръководителя на СПО – свид. Д., понеже преценил, че е необходимо водачът на автомобила да бъде тестван по надлежния ред. Във връзка с поисканото съдействие, на място се отзовали полицейските служители Б.Д., Е.Д., Т.Г. и И.П., които по това време също били ангажирани с провеждащата се „СПО“.

След като пристигналите полицаи били уведомени от своите колеги за случая, свид. Г., тествал с техническо средство „Дрегер Алкотест“ подсъдимия К. за употреба на алкохол, като не било отчетено наличието на алкохол в издишания въздух. На въпроса на свид. Д. дали е употребявал наркотици, подсъдимият отговорил, че преди седмица или десет дни е пушил трева, поради което бил тестван от свид. Г. с техническо средство Дрегер „DRUG Check 3000“ с фабричен № ARMM-0712, което отчетло положителен резултат за тетраhydroканабинол /канабис/ и амфетамин.

Свид. Г. съставил на водача К. АУАН за констатираното управление на МПС след употреба на наркотични вещества, който му бил предявен и подсъдимият, след запознаване със съдържанието на документа, го подписал, като в графата „обяснения/ възражения“ отбелязал „нямам възражения“.

Съставен били също протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества и бил издаден талон за изследване № 0048872/15.12.2019г., в който К. собственоръчно записал, че приема показанията на техническото средство. Екземпляр от талона бил връчен на подсъдимия, който бил съпроводен от свид. Д. и свид. Д. до УМБАЛ "Пловдив" АД, за да предостави кръвна проба за изследване.

На място, пред медицинския специалист – д-р Л.А. подс. К. посочил, че е съгласен с показанията на техническото средство, като заявил, че отказва да даде кръвна проба за изследване наличието на наркотични вещества. Този му отказ бил обективиран в Лист за преглед на пациент в КДБ/ СО № 025343 от 15.12.2019 г., като подсъдимият положил собственоръчно подпис за

посочените обстоятелства.

След това, подс. К. бил отведен в сградата на РУ Труд при ОД на МВР-Пловдив, където със заповед за задържане на лице бил задържан по реда на ЗМВР за срок от 24 часа.

Впоследствие в тридневния срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН подс.К. депозирал възражения, в които отречал да е управлявал превозното средство.

Така изложената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за установена на базата на събраните в хода на проведеното съдебно следствие доказателства, приобщени, проверени, анализирани и оценени принципно правилно, поради което се споделя почти изцяло от този съдебен състав. Налага се минимална корекция в изложената от районния съд фактическа обстановка, която формално възпроизвежда тази, инкорпорирана в обстоятелствената част на обвинителния акт, без районният съд да съобрази обема на доказателствата, приобщени по разписаните в НПК правила в хода на съдебното следствие. Така от страна на свидетелите Христо К., В.Б.и К.П., както и от А.К. се излага тезата, че от заведението тримата младежи били откарани от бащата на подсъдимия, който малко след като оставил свид.Б. до дома му, спрял автомобила и оставил сина си и другия му приятел сами в превозното средство за неопределено време. Доколкото по делото не са налице други доказателства, опровергаващи тази версия, относно събитията, предхождащи последвалото шофиране на А.К. и спирането му за проверка от полицейските служители, то при тази доказателствена база не следва да се приема, че той е шофирал и от заведението до дома на свид.Б.. Доказан е обаче фактът, че след оставянето на последния до дома му и оттеглянето на бащата К. с негов познат за неопределено време, именно синът А.К. е предприел шофиране на автомобила около 03,00 ч. на 15.12.2019 г. по ул. „К.П.В.“ в град С., когато бил съзрян от полицейските служители и спрян за проверка. Тази минимална корекция не е съществена и не води до промяна на следващите се от фактите правни изводи, но за коректност следва да се отбележи от този състав.

С оглед наведените възражения от защитата на подсъдимия за недоказаност на предявеното на подс. К. обвинение и за проверка версията на последния за случилото се на инкриминираната дата, изнесена в обясненията му, настоящият състав също проведе съдебно следствие. В неговите рамки бяха депозирани допълнителни показания от свид.Д., като извличащото се от

тях не води до промяна в приетите от районния съд за установени релевантни факти, напротив, потвърждава същите и допринася за формирането на съдийското убеждение по изискуемия се в чл. 303 ал.2 от НПК начин.

При осъществения служебен въззивен контрол не се констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на присъдата на процесуално основание и връщане на делото в предходните досъдебна и първа съдебна фаза. Разследващите органи са изпълнили законовите изисквания при изготвяне и приобщаване на доказателствата по делото, чрез предвидените в НПК доказателствени способности, при съблюдаване правата и на обвиняемия тогава К.. Обвинителният акт отговаря на изискванията на чл.246 от НПК като съдържа факти, обосноваващи обвинителната теза за вмененото във вина на подс. К. деяние от обективна и субективна страна, а и възражения за годността на процесуалния документ в проведеното разпоредително заседание не са навеждани от подсъдимия и неговия защитник.

Първостепенният съд се е придържал към изискването за спазване принципите, визирани в чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 НПК. В депозираната жалба и в пледоариите пред този състав не са наведени конкретни оплаквания за допуснати в хода на съдебното следствие процесуални нарушения, и служебно не се откриват такива пороци от категорията на абсолютните, които да са съществени и неотстраними от въззивния съд. Мотивите към атакуваната присъда покриват изискванията на чл.305 ал.3 от НПК и дават възможност на страните да реализират пълноценно правото си на жалба и протест, а на въззивния съд - да упражни контрола, дължим по смисъла на закона. От изразеното по съществото на делото становище от защитника на подсъдимия може да се изведе единствено оплакване за неправилно интерпретиране на информацията, изводима от събрания по делото доказателствен материал, което възражение не се споделя от въззивната инстанция.

Претенцията на защитата акцентира най-вече срещу решението на районния съд да даде пълен кредит на доверие на заявеното от полицейските служители-свидетелите К.С., Т.Г., Б.Д., Е.Д.и Р.М., като се изразяват резерви относно обективността и достоверността на изложените от тях факти. Тези оплаквания не могат да се споделят и с основание районният съд се е доверил на показанията на въпросните свидетели, разпитани в хода на съдебното

следствие. Относно обстоятелствата, за които се е наложило прочитане показанията им от първата процесуална фаза, то това е сторено по разписания в НПК ред, поради което с оглед темпоралната близост до процесните събития, следва да се възприеме именно изложеното в досъдебното производство.

От факта, че коментираните свидетели са и полицейски служители, изпълнявали служебните си задължения на инкриминираната дата, не следва автоматично извод за предубеденост и заинтересованост от изхода на делото и че водени от такава заинтересованост същите са депозирали неверни показания. Макар свидетелите С., Г., Д., Д.и М. да са възприели процесните събития по служба, то никое от тези лица не е взело участие в следствените действия. Ето защо е законово допустимо показанията на въпросните свидетели да се ползват като годно доказателствено средство. Липсва процесуално препятствие да бъдат изслушани в качеството на свидетели тези полицейски служители, тъй като не са извършили действия с процесуален характер, в какъвто случай би се явила приложима забраната на чл.118 ал.2 от НПК. На следващо място, показанията на въпросните свидетели представляват първично доказателствено средство, възпроизвеждащо действително възприети от тях фактически положения. Този въпрос нееднократно е бил обсъждан и разглеждан от съдебната практика, като актуалната такава приема, че разпитът им е допустим и показанията им представляват годни доказателствени източници /напр. Решение по НД № 626 / 2011 г., ВКС, III н.о.; Решение по НД № 382 / 2008 г., II н.о.; Решение по НД № 310 / 2000 г., ВКС, II н.о.; Решение по НД № 650 / 2009 г., I н.о. и т.н./. А заявеното от всеки един от коментираните свидетели кореспондира, както с изложеното от останалите, така и с приложените по делото писмени доказателства и поради това основания за съмнения в обективността на показанията им липсват. Така свидетелите С.и М., които са спрели за проверка подс. К., са категорични, че същият е управлявал превозното средство, което преди тяхната сигнализация е било в движение. Свид.Д., който е пристигнал впоследствие и е съпроводил подсъдимия до медицинското заведение за даване на кръвна проба, в разпита си пред настоящата съдебна инстанция е категоричен, че въпросната вечер през цялото време К. не е отричал да е управлявал превозното средство, нито е заявявал, че друг е бил шофьор на автомобила. Едва впоследствие свидетелят

узнал от колеги, че подсъдимият започнал да оспорва да е управлявал превозното средство на процесната дата, непосредствено преди да бъде тестван за употреба на наркотични вещества.

Що се отнася до записите от аудио файловете на патрулиращия автомобил, с който са били полицейските служители на 15.12.2019г. при извършената на подс.К. проверка, то по делото е изискана и приложена официална информация, от която е видно, че същите се съхраняват за срок от 30 дни, след което автоматично се извършва тяхното заличаване, ако не са необходими за нуждите на наказателно или административно производство. Ето защо, доколкото тези записи са били изискани едва в хода на съдебното следствие по инициатива на защитата, датирана от 22.10.20г., срокът на съхранение на записите вече е бил изтекъл. Само въз основа на тяхната липса, обаче не може да се гради извод относно недоказаност на обвинението, както предлага защитника адв.К., според който тези записи са единственото „безспорно и адекватно доказателство“. Това становище в никакъв случай не може да бъде споделено, в противен случай това би означавало да признаем формална доказателствена сила на определени доказателствени средства, каквато те не притежават. От друга страна, видно от приложените по делото писмени документи, в т.ч. АУАН, талона за изследване, листа за преглед, както и от показанията на свидетелите С., Г., Д., Д.и М.е видно, че на инкриминираната дата в нито един момент, устно или писмено подсъдимият К. не е манифестирал възражение, че не е управлявал лекия автомобил преди да бъде тестван първо за употреба на алкохол, а след това и за наркотични вещества.

Ето защо районният съд е бил прав да не кредитира твърдението на подсъдимия, подкрепено от свидетеля К.П., че първият не е шофирал преди спирането му от полицейските служители. Всъщност тази теза се гради единствено върху изложеното от въпросните две лица известно време след инкриминираната дата, доколкото и бащата на подсъдимия-свид.Х.К., и другият му приятел-свид.В.Б., не са присъствали на процесните събития, а изнасят информация относно времеви отрязък, предхождащ същите, поради което и показанията им нямат отношение към изясняване на релевантните за делото факти. Така и свидетелят Б., и бащата К. заявяват, че вторият е шофирал известно време, но тяхната информация е съответно до оставянето на Б.до дома му, респ. до отпътуването на Х.К. с неговия познат и оставянето

на автомобила с намиращите се в него А.К. и К.П. за неопределено време. Ето защо, принципно не могат да бъдат приети за недостоверни показанията на свидетелите Х.К. и В.Б., както е сторил първият съд, при положение, че изложеното от двамата не се опровергава от други доказателства. В този ред на мисли, изложеното от полицейските служители, кореспондиращо с приложените по делото писмени доказателства, оборва единствено тезата на подсъдимия А.К., подкрепена от неговия приятел свид. К.П., понеже към момента на проверката, а и малко преди това, нито Х.К., нито В.Б. твърдят да са присъствали. Още повече, че сам по себе си фактът, че Х.К. е оставил свид. П. и сина си в автомобила посред нощта за неопределено време, „за да го чакат“, не означава непременно, че синът е изпълнил бащината си заръка. А че не е сторил това, се установява по категоричен начин от събраната по делото доказателствена съвкупност. Коректно първостепенният съд е възприел останалата част от заявеното в обясненията на подс. К. и показанията на свид. П., но няма пречка според настоящия състав да се кредитират изцяло показанията на свидетелите Х.К. и В.Б., като тук е единственият момент в доказателствения анализ на районния съд, с който въззивната инстанция не се солидаризира.

Очевидно осъдителният извод не е произволен и необоснован, както счита адв. К..

С оглед на тази фактология на инкриминираното събитие наказателноправното квалифициране се явява законосъобразно. Настоящата инстанция се съгласява с мнението на първия съд, който е споделил предложеното от прокурора правно окачествяване на деянието като престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК. Изложени са правилни и споделими пространни разсъждения за обективните съставомерни елементи, като при липса на конкретни писмени и устни възражения от страна на защитата въззивният съд не намира за нужно да ги преповтаря в пълнота. Правилно първостепенният съд е приел, че от обективна страна, на посочените време и място подсъдимият е управлявал моторно превозно средство, а именно – лек автомобил марка „Мерцедес“, с рег. № РВ 1080 СА, след употреба на два вида наркотични вещества-канабис и амфетамин. Коректно е отчетено и че за обективната съставомерност на престъплението по чл. 343б, ал. 3 НК е ирелевантно кога подсъдимият ги е приел във времето, какво е било тяхното количество, както и дали наркотичните вещества са въздействали върху

съзнанието и реакциите му като водач, т. е. дали той се е чувствал под тяхно въздействие. За довършеността на това престъпление на просто извършване е достатъчна констатацията, че водачът на моторното превозно средство е употребил поне един вид наркотично вещество /без значение колко време преди това, след като въпросното вещество все още може да бъде отчетено/.

Споделят се и изводите за реализиране на субективната страна на престъплението. Очевиден е прекият умисъл на подсъдимия, който е управлявал лек автомобил след употреба на два вида наркотични вещества, като е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и е предвиждал и искал неговите последици, при все, че независимо от липсата на алкохолна консумация /установено предвид отрицателния резултат от тестването му/, същият е повикал баща си за шофьор /макар да не се е възползвал докрай от неговите услуги/. Всички обективни съставомерни елементи на престъплението са били отразени в съзнанието на извършителя К..

На последния етап от разглеждане на делото правилно са отчетени критериите за индивидуализиране на наказателната мяра по чл. 54 НК и правилото по чл. 35, ал.3 НК за съответствие между деяние и наказание и в последна сметка е открита най-подходящата кумулативна санкция.

Коректно са съобразени като смекчаващи обстоятелства младата възраст на подсъдимия /същият е бил на 20г. към инкриминираната дата/, чистото му съдебно минало, липсата на данни за каквито и да са предходни общественотоопасни прояви, а като отегчаващо обстоятелство – фактът на управление на МПС след употреба на два вида високорискови наркотични вещества, единият от които /амфетаминът/ от категорията на т.нар. „тежки дроги“. Сумарното смекчаващо-отегчаващо действие на тези обстоятелства закономерно е довело районния съд до споделимото заключение, че липсват предпоставките за извод по смисъла на чл. 55 НК. Посочените смекчаващи обстоятелства не са нито многобройни /а и измежду тях категорично няма такова от изключителен характер/ и в контекста на отегчаващото обстоятелство очертават случай, който не се различава драстично от типичната тежест, морална укоримост и наказателноправни характеристики на потенциалния извършител на престъпление на разглеждания вид. Правилна е преценката, че оптималните наказания се явяват предвидените специални минимума на две от наказанията, включени в комплексната

санкция – една година лишаване от свобода и глоба от 500 лева. Коректно е отмерена и допълнителната санкция на К. „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 година и 5 месеца, като е отчетена характеристиката му като водач на МПС, управлявал лекия автомобил на инкриминираната дата след употреба на два вида високорискови наркотични вещества, едното от типа на „тежките дроги“, предвид, че за краткия период, през който е бил правоспособен водач, вече е бил санкциониран за нарушения на ЗДвП.

Макар да не го е експонирал изрично, при преценката относно размера на кумулативните наказания „глоба“ и „лишаване от право да управлява МПС“ по чл. 37, ал.1, т.7 от НК, районният съд е отчетел спецификата при индивидуализация на кумулативните санкции. Така в съдебната практика е коментирана възможността размерът на кумулативните допълнителни наказания по чл. 57, ал. 2 от НК да се определи при известно отклонение от правилата на чл. 54 и чл. 55 от НК - въз основа на обстоятелства, които може да не са нито смекчаващи, нито отегчаващи. Тази особеност е била предмет на обсъждане и в практиката на ВС и ВКС, като е застъпвано становище, споделяно и от настоящия съд, че допълнителното кумулативно наказание може да бъде индивидуализирано в известно отклонение от обстоятелствата, отчетени при определяне на основното наказание /напр. Решение № 372-2008-III/. Това е така, предвид допълнителното изискване, поставено от разпоредбата на чл. 57, ал. 2 от НК, че при определяне размера на кумулативните санкции, те в своята съвкупност трябва да отговарят на целите, посочени в чл.36 от НК. Наистина в правната литература, а и в съдебната практика не се отделя дължимото внимание на обстоятелствата, подлежащи на обсъждане при индивидуализиране на допълнителните наказания при условията на чл. 57, ал. 2 от НК, но според Р. № 693/1993г. на І н.о. на ВС, например „в случаите с предвидени допълнителни наказания съдът най-напред преценява дали въобще е необходимо и целесъобразно те да се налагат /в случаите, в които законът предоставя такава дискреция на съда/. Длъжен е да изложи съображения, за да обоснове защо при конкретните обстоятелства и с оглед правилата по чл. 50, чл. 44-45 от НК и целите по чл. 36 НК на подсъдимия трябва да се наложи такова съчетание от наказания, такъв размер на всяко от тях, както и обратното - защо не трябва да се ползва предоставената от закона възможност.” Анализът на съществуващата съдебна практика, налага становището, че определени обстоятелства имат съществено

значение при отмерване на кумулативните санкции, макар понякога тези обстоятелства да няма характер на смекчаващо, нито на отегчаващо отговорността обстоятелство /напр. имущественото състояние на дееца при глобата/. Многократно в съдебната практика, особено при престъпления против транспорта, недостатъчната професионална квалификация на дееца или специални умения, респ. поведението му като водач на МПС по принцип и по време на инкриминираните събития, са отчитани при условията на чл. 57, ал. 2 от НК като отделно основание, чието значение в конкретния случай, може да обуслови чувствително увеличаване или намаляване на наказанието лишаване от право. В конкретния случай правилно първият съд при определяне размера на наказанието глоба е взел предвид ниската възраст на подсъдимия и липсата на трудова ангажираност, а при отмерване срока на кумулативното наказание по чл. 37, ал.1, т.7 от НК, наложено на подсъдимия, е отчел ефектът на отегчаващото отговорността обстоятелство, както и предхождащото санкциониране за нарушения по ЗДвП, все обстоятелства, свързани с характеристиката на А.К. като водач на МПС, които го описват в недотам положителна светлина.

И според въззивната инстанция точно тази комбинация на разновидови наказания би постигнала целите по чл. 36 НК. Споделими, неатакувани и поради това ненуждаещи се от нарочен коментар са и разсъжденията за приложение на института на условното осъждане и за определяне на минималния изпитателен срок от три години.

Коректни и подлежащи на потвърждаване са съдебните изводи и по въпроса за приложение на разпоредбите на чл. 59 и относно разпореждането с вещественото доказателствено средство.

При цялостната служебна проверка на атакуваната присъда съдът в настоящия състав не откри основания за нейно изменение или отмяна.

Ето защо и на основание чл.334, т.6, вр. чл. 338 НПК Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 260044 от 18.02.2021 г. по НОХД № 4361/2020г., Районен съд-Пловдив, 5 н.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____